—అర్ధరాత్రి వచ్చింది.

ఆకాశపు రంధ్రంగుండా వెన్నెల ప్రసరిస్తోంది. ప్రపంచం ఓ కొత్త కళతో వెలిగిపోయింది.

దూర దూరంగా తెల్లని వెన్నెలకు స్పృహ తప్పినట్లుండే మంచు కొండలు, వాటిపై విహారం బయలుదేరిన సెలయేళ్లు — అల్లరిగా మెలికలు తిరిగి గమ్యం తెలీకుండా పరుగెత్తుతున్నయ్.

కాలి బాట కనబడకుండా చేసే పచ్చ చెట్లను చూస్తూ, మెత్తగా పోయే తెల్ల మబ్బులు సరస్సులో పడుతున్నయ్. అప్పుడే జీవితంలో కొచ్చిన ఓ కలువ అందం కుప్పగా పోసినట్లు చేతుల్నీ, కాళ్లనీ దగ్గరకు తీసుకొని ముగ్ధగా పత్రంపై వాలి పిటున్నింటినీ చూస్తోంది.

ఆశ్చర్యం వేస్తుంది.

ఏవో కొత్త అనుభూతులు కలుగుతై. దారిన పోయే చేప పిల్ల తన నడుం పట్టుకుంటే ఒళ్లంతా ఝల్లు మంటుంది. ఈ ప్రపంచ మంతా తనేదో మాయ చేస్తున్నట్లుగా చూస్తుంది.

ఆలోచించింది.

పొద్దున్నే వస్తాడే — ఆ సూర్యుడు, అతను రాగానే ఈ పిట్టలన్నీ ఎందుకు ఆనందిస్తయ్ . . . ? చంద్రుణ్ణి చూస్తే తన కెందుకు ఇష్టం . . . ?

ఏమో — తెలియదు . . . ఎవరూ చెప్పరు.

ఓ రోజున తెల్ల మబ్బులన్నీ కరిగిపోయినయ్. వర్షం ధారగా పడుతోంది. — తనింకా లేవలేదు. వర్షం ఎక్కువైంది. నీటి బొట్టుమీద మబ్బుల వెనుక నుండి దొంగగా చూస్తున్న కిరణాలు పడి తళతళ మెరుస్తున్నయ్. ఎంత అందంగా వుంది ఆ దృశ్యం. ! !

వర్షం బొట్టు పైనుండి పడుతూ ప్రేమగా, బలంగా కలువను మత్తునుండి లేవకొడుతోంది.

"లేవవూ —, నాకోసం లేవవూ . . ." చిరునవ్వుతో వర్షం బొట్టు అడిగింది.

పువ్వు కర్థం కాలేదు. తనెందుకు లేవడం . . . ? చీదరించుకొంది.

అతను కోపగించుకోలేదు. సరస్సు నీళ్లల్లో కలిసి పువ్వు నడుం పట్టుకొని వూగించాడు. ఒక్కొక్క రేకునే తన నీటితో కడిగేసి, తనలో ఆ ఆనందాన్ని ప్రతిఫలింప జేసుకోవాలని ఏవేవో భావాలు కళ్లల్లో చూపిస్తాడు.

"నీకోసం నీలాకాశంలో దక్కోకుండా — వచ్చాను. లేవవూ . . ." వరుణుడు బలవంతంగా, కోర్కెగా లేపుతున్నాడు.

బద్ధకంగా, ప్రోత్సాహంగా, ఈ ప్రపంచం తనకు లెక్క లేనట్లుగా, పొగరుగా ప్రక్కకు తిరిగి రేకును ముఖం మీదికి లాక్కుంది.

వర్షంపై జాలేసింది.

పాపం! ప్రపంచ సౌందర్యాన్నంతా ధారపోసే ఆ పత్రాన్నింకా పసివాసనలు వదల్లేదని అతనికి తెలియదు.

ఒక రాత్రి — కలువకు నిద్దర్లోనే మెలకువ వొచ్చింది. ఎవరో రహస్యాలు మాట్లాడుకుంటున్నట్లు వినిపించి తలెత్తి చూసింది. దూరంగా తెల్ల చీర కట్టుకుని, ఆకాశపు పూలు పెట్టుకొని

[illegible]

కూర్చున్న మంచు కొండ చంద్రుడికి దగ్గరగా జరుగుతూ — 'నువు నెంత అదృష్టవంతుడవు!' అంటోంది.

అర్థం కాలేదు కలువకు.

తెల్లవారికి, రోజా — సిగలు పీకటి కొంతింతలో ఉండగానే సెలయేటి స్నానానికి ముని కన్యలు వస్తారు. దారి ప్రక్క పూలన్నీ పాదాలకు ప్రణామం చేస్తాయి. ఒంటి కిందన్ని వుప్పు బుగ్గట్లుగా చూసే బట్టలతో సరస్సులోకి దిగి, స్నానం చేస్తారు — సృష్టి మగతనమంతా అద్భుతంగా తొంగి చూస్తుంది. వాళ్లు సిగ్గుపడరు. దేవుణ్ణి వున్న పళ్లే ఉండలు ఒంటి రంగుతోను, మునివన తాను పాటే చేస్తుంటారై. తుమ్మెదల గుంపు లాంటి పొత్తుటి, నల్లటి జుట్టును ముడివేసి, పద్యారంగా నీళ్లలో దిగి స్నానం చేస్తారు. కొండ వాళ్ళు, చీళ్లు, చీకటి మద్దు వదలని ఆకాశపు నక్షత్రాలు వాళ్లని ఆరాధనగా పులకించి చూస్తయ్.

వాళ్ళు ప్రకృతి నంతా గమనించరు.

గమనించే మనసుతో దాచుకున్నారో . . . లేక ప్రకృతి పరువు తిరిగి తమను లోబరుచుకుంటుందని భయపడుతున్నారో తెలియదు. చేతిలో వున్న బుట్ట నిండా గోర్లతో దుంచిన పువ్వులతో, స్తోత్రాలతో పంపుతారు. ఆ పువ్వుల ఏడిపించవు! తాను కూడా ఆ మధుర క్షణం కోసమే పరుగు. చూస్తున్నట్లు దేని దేవుడా కళ్లు ప్రవర్తిస్తయ్.

ఎంత సౌందర్య జీవితం. ! !

ఆ సమయంలో అప్పు సూర్యుడికి కూడ కనబడరు వాళ్లు.

—ఆ అదృష్టం వుండొద్దూ. !

వాళ్ళ నడక, మస్తకం, నవమి పాదాల కాంతులు చూసి లా చప్ప వంకర్లుగా పువ్వుందుకు సిగ్గుపడు తుంది పాపం.

ఈ ప్రపంచ గాఢ సుషుప్తిలో వున్న సమయంలో — ఎవరికీ తెలియకుండా, అర్ధరాత్రి పర్యంతం ప్రక్క చీకటి, నక్షత్రాల వెలుతురులో ప్రియురాలిని కౌగిట్లో బంధించుకొని — శరీరాన్ని కళ్లతో వెతికి వెతికి లాకి, లాగేసి ఉరితో ఈ కన్నెప్ప మరిచిపోదేమో. !

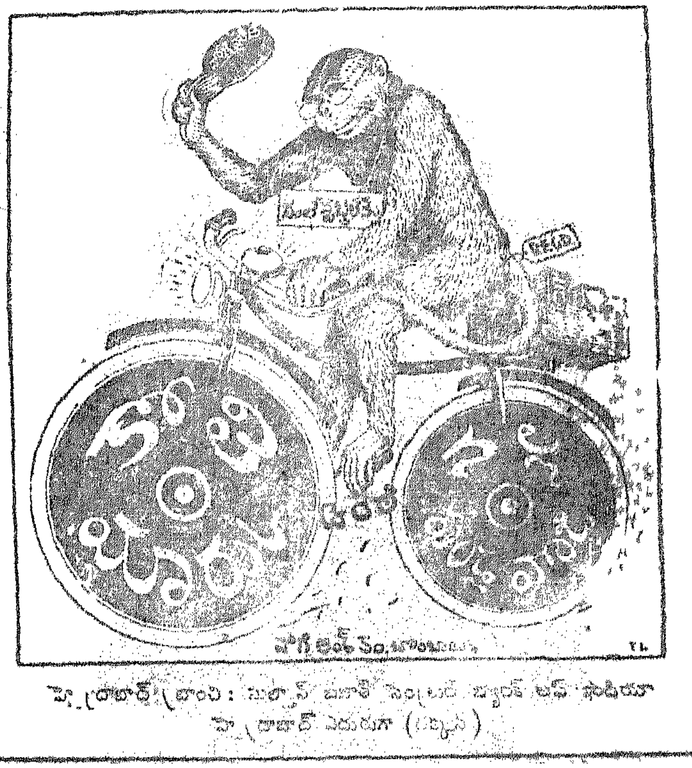

హైదరాబాద్ బ్రాంచి : సుల్తాన్ బజార్ సెంట్రల్ బ్యాంక్ ఆఫ్ ఇండియా
హైదరాబాద్ ఎదురుగా ([illegible])

లేకపోతే ఆ శరీరంలో కెవ్వుగొళ్ళు అన్ని సొంపు లుంటాయని అతని కేం తెలుసు . . . ?

స్నానం చేసి వెళ్ళిపోయారు.

తెలతెలవారింది. కలువ బద్ధకంగా లేచింది, కళ్ళు నులుముకుందామని చేతులు పైకెత్తింది, అంత త్వరగా లేవలేకపోయినట్లై. హృదయం నిండుగా వుంది.

అసలు ఏమిటీ మార్పు? వొంగి కదిలే నీళ్ళతో ఆడుకోలేకపోతోంది. దూరంగా దేవేంద్రుడి వజ్రాయుధం చేత దెబ్బతిని, మళ్ళీ తమ హక్కులకోసం ప్రతిఘటించకుండా పడివున్న కొండల్ని పరిశీలనగా చూడలేక పోతోంది. ప్రొద్దుల్నా, పాలపిట్టలు, గుడ్డి పూలతో సంతోషంగా ఆడుకోలేకపోతోంది.

ఆకుల్ని ఒత్తిగించి నీళ్ళల్లో తన్ను చూచుకుంది. ఆశ్చర్యమేసింది. ఏమిటీ మార్పు . . . ?

అప్పుడు. తను చాలా పెద్దదిగా వుంది. రేకు లన్నీ అందంగా నునుపైన అరవోద్పుగా పడి వున్నాయి. ఆకలిగా వుంది? తన కిదే మొదటిసారి ఈ అవాలం.

కళ్ళు తెరిచేసరికి — రోజూ చూసే పరిసరాలే ఎందుకో కొత్తగా కనబడుతున్నాయి. ప్రక్క నున్న గడ్డిపూవు గాలికి తల వూపుతూ వెక్కిరిస్తోంది. మైదానపు చివర ఆకాశం వొంగి, దానితో కలుసుకుంది. ఎందుకో . . . ? ప్రతిదానికీ ఇదివరకులా చిలిపి ప్రశ్నలు వేసుకోలేకపోతోంది.

—అబ్బ . . . ఏమిటీ సూర్యుడి కాంతి ఒళ్ళు కాల్చేస్తోంది.

అలాగే సొమ్మసిల్లి పడుకుంది.

కాసేపు గాలి శబ్దం వినబడింది — అంతే. ఉన్నట్టుండి తనింతవరకూ వినని, ఎంతో ఆహ్లాదమైన సంగీత మేదో వినబడింది. ఆతృతగా తల తిప్పి చూచింది. ఎవరో అతను ఈ సామ్రాజ్యం వాడే. అప్పట్నుంచీ తన దగ్గరికి వచ్చేస్తున్నాడు, ఎంత పొగరు!

చుట్టూ తిరిగి ప్రదక్షిణ చేసి, ఒళ్ళంతా కళ్ళతో తాగేస్తున్నాడు. రేకుతో కొట్టి బుద్ధి చెప్పాలనుకుంది.

—వచ్చేశాడు.

కలువ కోపంతో విసుక్కోబోయింది. ఏమిటి తన శరీరం పనిచెయ్యడం మానేసి అతన్ని చూస్తూ ఉండిపోయింది! అతను మందహాసంగా లోపలికొచ్చేసి, పట్టుకున్నాడు, సిగ్గుపడింది. తనకి తెలీకుండా శరీరం అతనికి లోబడిపోతోంది. తనింతవరకు ఎరగని అనిర్వచనీయానంద మేదో ఒళ్ళంతా ప్రవహిస్తోంది. హృదయ తంత్రులన్నీ ముకుళించుకొని ఒక్కసారి మోగినట్లై.

—పరవశ్ని తొక్కుతోంది, తేలిపోతోంది— హృదయం సుళ్ళుతిరిగి పొంగిపోయి — పడిపోయింది. సెలయేటి శబ్దం వినబడడం మానేసింది. అతని దివ్యమంగళ విగ్రహం అన్నిటినీ ఆక్రమించి, తన శరీరపు ప్రతి రక్త బిందువులోను

పైక ఆదివారం పూట నేనూ, నా మిత్రుడు చెన్ యూయాన్ కలిసి బ్రహ్మాండమైన చైనా గోడను చూడాలని కారులో వెళ్ళాము. మాతోపాటు ఒక దుబాసి కూడా వచ్చాడు కానీ అతని కేమీ పనిలేకపోయింది. అన్ని దేశాలవారికీ అర్థమయ్యే అంతర్జాతీయ భాషను మే ముభయులమూ చాలకాలం నుండి ఎరిగినవాళ్ళం కావడం వలన దుబాసి సహాయం లేకనే ఒకరి మాటల నొకరు బాగా అర్థం చేసుకోగలిగాం.

మానవ సృష్టిలో మహోద్భుతమైనది చైనా గోడ. ఆనాటి చైనీయులకు రక్షణ ప్రాకారాలమీదనున్న నమ్మకాని కిది ప్రబలమైన దృష్టాంతము. చైనాలోని అన్ని పట్టణాలకూ అది ఎంత చిన్నదైనా సరే చుట్టూ ప్రాకార ముంటుంది. ఆ బలమైన గోడలకు పెద్ద పెద్ద సింహద్వారాలూ, గడియార స్తంభాలూ ఉంటాయి. శత్రువుల దాడినుండి రక్షణ నిమిత్తం పట్టణాల చుట్టూ ప్రహరీ గోడలను నిర్మించుకొన్నారు.

చైనా గోడ ఎత్తు ఇరవై నుండి ముప్పై అడుగుల వరకూ ఉంటుంది. భూమి పైభాగం గోడను మట్టి, రాళ్లు, ఇటుకలతో నిర్మించారు. ఊర్ధ్వోపరిభాగాన నాలుగు గజముల వెడల్పుతో రహదారి ఉన్నది. ఒకే మారు అర్గురు అశ్వికులు ప్రయాణం చేయుటకు వీలున్న రస్తా అది. ఈ గోడ పొడవు పదిహేనువందల మైళ్లు. గోడ వెంబడీ వెళ్ళేవారికి ఎన్నో సౌందర్య దృశ్యాలు కన్పిస్తాయి. కొండలూ, లోయలూ, నిమ్నోన్నత ప్రదేశాలూ లెక్కలేనన్ని దృశ్యాలను చూడవచ్చు. ప్రతి పంది గజాల కొక చోట ఒక శిఖరాన్ని నిర్మించారు. గోడమీద గడియార స్తంభం ఉంటుంది. ఏదైనా దండ

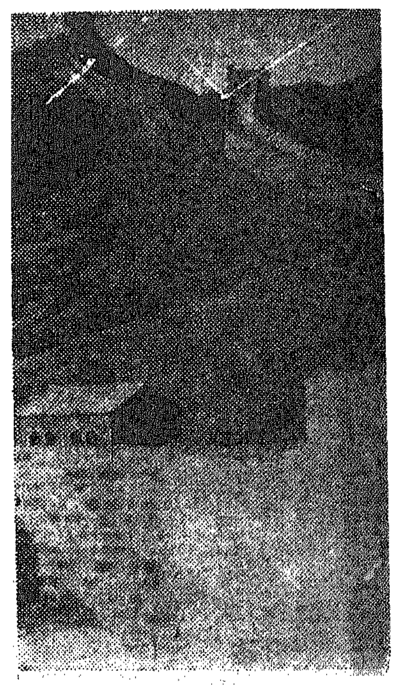

యాత్రలు జరిగినపుడు అక్కడినుండి సమర ఘంటారావాన్ని విన్పించేవారు. పశ్చిమోత్తర సరిహద్దులనుండి విదేశీయుల దండయాత్రలను అరికట్టడానికే ఈ బ్రహ్మాండమైన కుడ్య నిర్మాణం జరిగి ఉంటుంది.

అక్కడక్కడా కొంత కొంత మేర గోడ చాల పాతబడింది. ఆ గోడలను ప్రాచీన కాలంనాటి చైనీయులు నిర్మించి ఉండవచ్చు. కాని కుడ్య నిర్మాణంలో చాల భాగం క్రీ. పూ. మూడవ శతాబ్దంనాటి చైనా చక్రవర్తి

గోడ

చిషిహ్వాంగ్‌టి కాలంలోనే నిర్మాణమైంది. చివరి భాగాలను క్రీస్తు వెనుక పదునాల్గవ శతాబ్దంలో పూర్తి చేశారు.

చైనా గోడ మానవుని నిర్మాణాల్లో అపూర్వమూ, అజేయమూ నైన రక్షణ ప్రాకారమని చెప్పడంలో ఏమాత్రం సంశయంలేదు. చరిత్రను బట్టి చూస్తే ఇప్పటివరకూ అంత పెద్ద గోడనూ దాటుకొని అనేకమంది చైనాలో ప్రవేశించారు. తార్తారు లీ ఘుద్యాన్ని దాటుకొని చైనాలో చొచ్చుకొని వచ్చారు. మంగోలీయులూ ప్రవేశించారు. మంచూరియా దేశీయులు, జపానీయులు, పాశ్చాత్యులు మరో మార్గంగుండా చైనాలో ప్రవేశించ గలిగారు. ఈ రోజుల్లో సరేసరి. ప్రతివారూ విమానంలో చక్కా ఎగిరిపోవచ్చు. ప్యారాచ్యూట్లలో దిగిపోవచ్చు.

చైనా గోడ చరిత్రాత్మకమైన చిహ్నంగా నిలిచిపోయింది. మానవులు ఏకమై కార్యరంగంలోని కురికినపుడు ఎంతటి మహత్తర కార్యాలను సాధించవచ్చునో తెలుసుకోవడాని కిదొక ప్రత్యక్ష నిదర్శనం.

ఈ పద్య నిర్మాణంలో చివరి ఉద్దేశం చైనా ఆర్థిక సంపదను రక్షించడానికైనా కావచ్చు! అనేక శతాబ్దాల నుండి చైనా పట్టు ఉత్పత్తిలో ప్రముఖ స్థానాన్ని ఆక్రమించింది. దాదాపు ఆ పరిశ్రమను స్వంతం చేసుకొన్నది. పట్టు పరిశ్రమలో చైనాకు ఎన్నుదగ్గ ఆదాయం వస్తూ ఉండేసది. అందుచేత పట్టు ఉత్పత్తికి ప్రధాన కారణమైన పట్టు పురుగులను బయటదేశానికి వెళ్లనివ్వకుండా అడ్డు పట్టిపెట్టుకోవాలని చైనా ప్రభుత్వం అనుకొన్నది. కానీ, పద్దెనిమిదవ శతాబ్దంలో ఒక రోజున ఒక పాశ్చాత్యుడు ఒక ద్వారంగుండా చైనా గోడలను దాటుకొన్నాడు. అతని చేతికర్రలోని రంధ్రంలో వందలాది పట్టుపురుగుల గ్రుడ్లు దాచిపెట్టుకొని వెళ్లిపోయాడు. ఈ దెబ్బతో అనంతమైన మానవబలంతో నిర్మాణమైన చైనా గోడ ఉనికి వ్యర్థమైపోయింది.

ఆ: అన్నట్లు ఇందులో ప్రచురించిన ఫోటోలు అంతవరకూ ష్ని లేకుండా మా వెంట ఉండిన ముస్తాసియే తీశాడు.

నాట్యమాడింది. సిగ్గుగా, తీయని బాధగా చూసింది కలువ కన్య.

సమయం వూగిపోతోంది —

వెన్నె సముద్రాలూ ఆ సెలయేరులతో కలిసి జలపాతంలో నుండి తీసుకుపోతున్నట్లు అనిపించింది.

అతను ఆమెను పిలిచేటంత దగ్గరగా తీసుకొని అన్నాడు—'ఇంత అందమంతా నాకోసమే దాచావా?' అని.

సిగ్గుపడి అతనిలోకి ముడుచుకుంది. ఈ లోకం మరిచిపోయింది. అతనిమీద ఏదో చెప్పలేని ప్రేమ.

అప్పుడు — తనకు తెలిసి, తనకు కావాలనుకునే కోరికకు అర్థం విప్పి చెప్పి, తన జీవితం ధన్యం చేశాడు. అలసిపోయి రేకును ముడిచి పెట్టుకుంటూ పడుకున్నాడు. తరువాత కొంటెగా, సన్నగా పాడుతూ తన పేరు 'మధుపం' అని ఎందుకు కొచ్చిందో చెప్పాడు — తను విననట్లు నటించి విన్నది.

ఎంత కమ్మగా పాడతాడు! ఆ మాధుర్యానికి తృప్తిగా — అతని కాళ్ల దగ్గరే, చేయిత్తోనే తల వుంచి నిద్రపోయింది.

లేచేసరికి — పశ్చిమం ఎర్రబడింది. ఎర్ర పిల్ల చెక్కిళ్ళు కందినట్లు. చుట్టూ చూసింది, అతను లేడు.

ఏమో —

చంద్రుణ్ణి కొంటెగా తన కేదో రహస్యం తెలిసినట్లు చూసింది కలువ. అతను పోవాల్సిందే కాదు, అనుకుంది.

నీలి ఆకాశం, పగలు రాళ్ళమీద పచ్చగాను, రాత్రి వెన్నెల్లో తెల్లగాను రంగులు మార్చుకునే జలపాతపు నీళ్ళు, ప్రకృతి ముందు ముద్దుగా నిలిచిన్న పచ్చటి పైర్లు, పైరాకుల తెల్ల కలువలతో ఆడుకొనే పిట్టలు—ఇవన్నీ పుంభటర్ల సరిపోయింది గాని, — లేకపోతే ఈ సృష్టి కార్యమంతా పొట్టి ముడి పరుకే. చీకటి పడుతోంది, వెన్నెల పట్టి ముప్పుతోంది.

తన కింకే కోరికా లేదు.

హృదయంలో ఇంకే కోరికా లేదు. అతను తన దగ్గరికి రావడం, తాను అంజలి ఘటించడం, అతనిలోని వెలుగులు లాక్కోడం — కృతజ్ఞతగా ఆలోచించుకుంటూ, నిశ్చలంగా పరిసరాల్ని జూసుకుంటూ — ఒంటరితనాన్ని మరిచిపోయింది.

కొన్ని క్షణాల తరువాత పరుప్పు పక్క అలికిడైంది. అర్ధరాత్రి వెన్నెల్లో మనసు నిలవక ఆ దేవిని ఓదార్చడానికి దిగొచ్చినట్లు, మునికన్య వొస్తోంది. కళ్ళలో ఆందోళన ప్రతిఫలిస్తోంది.

—వొచ్చింది.

ఒడ్డునే కూర్చొని, నురుగుతో చేతులు ముంచి సెలయేటిలోకి జూస్తూ ఆలోచిస్తోంది. హంసలు రెక్కలు విప్పుకున్నట్లు చేతులు పొడుగ్గా, తెల్లగా మెరుస్తున్నాయి. చంద్రుణ్ణి అరగదీసి స్నానం చేసినట్లు వొళ్ళంతా ఓ కొత్త కాంతితో వెలిగిపోతోంది.

(మిగతా 62 వ పేజీలో)

అడ్డ దారి

[25 వ పేజీ తరువాయి]

చి. కొ: (తలవూపి అదీ నాకు తెలుసు అనీ అర్థం—ఆ తూతా సమస్యలన్నిటినీ సాధించ మనండి..........కర్ర గాఢ్యులేషన్సు పాస్ బ్రదర్! భలే ఛాన్సు కొట్టేశావులే!

మామయ్య: (సిగ్గు పడిపోతున్న సుందరాన్ని చూసి) ఆనందం ఎగ తన్నుతోందేమో, అతన్ని కొంచెం తమా యించుకోనివ్వండిరా—

పె. కొ: అమ్మయ్య! ఇప్పటికి నా ప్రాణం కుదుట పడ్డది—ఈ సమస్యలతో నిద్రాహారాలు లేకుండా పోయాయి.

మామయ్య: సవ్యంగా ఆలోచిస్తే, జీవితంలో ఏ విషయమూ సమస్య కానే కాదురా!

బాబాయి: నువ్వు ప్రధాన మంత్రుల జాబితాలో చేర్చవలసినవాడివి బావా!

మామయ్య: పద్దాం! నీ కొలతలన్నీ ఎమ్. ఎల్. ఏ., మంత్రి, ప్రధాన మంత్రి లెక్కల్లో జరుగుతాయి కాబోలు—

చి. కొ: బాబాయికి మరి అత్యాశలే మామయ్యా!

బాబాయి: ఆ మాటకు వస్తే ఏది స్వార్థం కాదు[illegible]?

చి. కొ: నాకు తెలిసి వచ్చింది బాబాయి! అడ్డ దోవలు పడితే త్వరగా చేరుకోవచ్చుననే మాట నిజమే కాని, త్రోవనిండా ముళ్ళూ, అవాంతరాలు. అంత కన్నా ఎక్కువగా వుంటాయని తెలుసుకోలేకపోయాను.

మామయ్య: ఇప్పటికయినా తెలుసుకున్నావు, సంతోషించు. నీకంటె చదువులో, వయసులో పెద్దవాళ్ళం అనుకుంటున్నవాళ్ళకి ఎంతవరకీ తెలుసు సంటావ్ ఆనా సంగతి?

పె. కొ: సుందరం! ఈ పూటకు నువ్వు కూడా యిక్కడే భోజనం చెయ్యాలి.

మామయ్య: ఇప్పుడురా నువ్వు విజ్ఞమైన గృహస్థువి. ఛేస్! మరి ఆ సినిమా నటిగారిని మన భోజనా లయాక మరీ సినిమాలో చేరమనండి. ఇహా లేవండి. మీ కందరికీ ప్రొద్దుటినుంచీ ఓ వివత వద్దన జరిగి నట్టుగా వుంది—ఎటూ ఆకలి వేస్తోంది నాకే—నువ్వు గుళ్ళోకి వెళ్ళొస్తావా బావా?

తండ్రి: ఇంకా ఎందుకు? భోజనా లయ్యాక ఆ పేకితాస్త్రుల్లు గారితో రేపటినుంచీ అక్కర్లేదని చెప్పివస్తాను.

మామయ్య: తెలివైన పని అంటే అదీ—పద—(అందరూ వెడతారు. సుందరం మాత్రం అటూ యిటూ చూసి ఆగుతాడు. ఇంతలో ఇందిర వస్తుంది)

సుందరం: ఏం, ఇందిరా! నీకు యిష్టమేనా?

(ఇందిర సిగ్గు పడుతుంది)

చెప్పు మరి, కాదా?

ఇందిర: (మెల్లగా) ఎందుకు కాదు?

సుందరం: థ్యాంక్స్! ఈ మాటకోసం ఎన్నాళ్ళ నుంచి ఎదురు చూస్తున్నానో తెలుసా?

ఇందిర: (ఆశ్చర్యపడి) మరి ఎప్పుడూ చెప్పలేదా [illegible]?

సుందరం: నువ్వు పొగరుబోతువనా? నీకు ఎప్పుడూ [illegible]!

ఇందిర: మాకు తెలుసు!

సుందరం: నీ కోసం [illegible]—

ఇందిర: అమ్మా! మరి ఇప్పటికయినా తెలిసిందా—వచ్చేటి దారి మార్గాలు వుండగా, అడ్డదోవలు తొక్కిన సాదీ—........! ఇదుగో చిన్నమ్మయ్య వస్తున్నారు. మాకు తొందరకు పదండి.

(సుందరం తొందరగా జారుకుంటాడు. ఇందిర తప్పుగా వచ్చానేమోనని [illegible] వచ్చి రేప్ [illegible] వుండి. [illegible])

చి. కొ: ఓహో! యిద్దరూ మొదలుపెట్టారా! (నాలిక కొరుక్కొని) ఓ! ప్రేమ గీతం కాబోలు! అరచేతుల [illegible]—

ఇందిర: ఇదుగో నా జోలి వస్తేను తెలుసా!

చి. కొ: ఎందుకు తెలియదూ—నాన్న పిల్చిన బాబా ఘటం తెలుసు పిలుస్తుంటావా?

ఇందిర: ఇదుగో నాన్నాయ్—

చి. కొ: ఒకసారి మాత్రం వెళ్ళి, చూసి వస్తానంటే....

ఇందిర: ఏయ్.....అన్నయ్యా—

(అంటూ తరుముకుంటూ ఇంట్లోకి వెడతారు. పదండి—తెర)

(సమాప్తం)

వదిలేస్తే ఏ విద్యార్థి గతి ! అప్పుడు [illegible] వంటి వాడు ఏమిటైనా [illegible] అనేక రకాల వృత్తుల మొదల్చి కూడా చేయటం [illegible]. తెలుసుకోవలసిన వరిశ్రమ కూడా అపూర్వ ప్రత్యేకత.

ఇది కాకుండా యిక్కడికి కొంత దూరంలో (వదలి తొమ్మిది గ్రామంలో) "[illegible]" అనే యిప్పుడు జరిపే పని [illegible] కూడా ఈ బాలికలే [illegible]. అది కూడా [illegible] ఒక [illegible] ఆ [illegible] ఒక [illegible], [illegible] ఎక్కువ [illegible] అప్పుడికి [illegible] వెళ్ళి [illegible] ఎంతో ఉత్సాహంగా వ్యవసాయం చేస్తూ వుంటారు.

ఇంతకీ [illegible] ఆ [illegible] ప్రోత్సాహం [illegible] మా వివ్వీకి [illegible] రోజులు [illegible] యిక్కడికి మా [illegible] 2 [illegible] ఆరు [illegible] దానికి [illegible].

మా [illegible] అనాథ స్త్రీలు (పిల్లలు [illegible] కూడా అన్నం [illegible] వుంది.) ఇంకా తల్లిదండ్రులు లేని అనాథ బాలికలు, తల్లిదండ్రులు వుండీ ఆలు మెంచి [illegible], పిల్లల్ని చదివించలేక అప్పగించేవారి పిల్లలు, ఇంకా ఎన్నో రకాలుగా ఎంతోమంది వుంటున్నారు. అలాంటి వారికి ఈ ఆశ్రమం ఎంతో ఉపకరిస్తుంది. ఇక్కడ మంచి రోజులు [illegible] వుంటే ఆ ఆశ్రమంలో ఎంతో [illegible] వుంటుంది.

శ్రుతి...

[33 వ పేజీ తరువాయి]

కళ్ళు ప్రక్కకు తిరిగి హరిణంలా దారిలో కుప్పలు, డొంకలు అన్నీ దాటి ఎక్కడికో పోతున్నాయ్.

సెలయేటి శబ్దం నిశ్శబ్దంగా వినిపిస్తోంది.

శరచ్చంద్రుడికి భయపడి, చెట్లన్నీ నీడలు ఏర్పరచుకొంటున్నాయ్. భూమి చీలి అందులోనుండి అప్పుడే పుట్టినట్లు — మోకాళ్ళమీద చేతులు ఆనించి, ముఖం పైకెత్తి చూస్తోంది. ఫాలంపై వెన్నెల చిలికి చెక్కిళ్ళ మీదుగా జారిపోతున్నది. ఆ లేత వెన్నెలనే భరించలేక కళ్ళు రెపరెపలాడుతున్నాయ్.

"ఒంటరిగా ఇక్కడ దొంగల దేనికి?" అను కున్న కొద్ది అనుభవంతో మునికన్యమీద సానుభూతి కలిగింది కలువకి.

నాలుగు దిక్కులవంక ఎదురు చూపుగా చూస్తూ, అటికోస్తే, కొండలు మార్మోగుతాయేమో నని భూరు కున్నట్లుగా ఉంది. ఏమీ తోచక సరస్సులో తన అందం చూసుకుంది. ప్రతి అంగుళం భాగంలో ఏదో దేవత్వం కనబడుతోంది. — అందుకు దగ్గ ర్లోనే వున్న కలువ వైపు కావల్నాంటి తన చేతులు చాపింది.

'అమ్మా!—'

రక్తనాళాలు తెగిపోతున్నాయ్, మండు టెండ ఆకాశం నీరుండి పడినంత బాధ కలిగింది కలువకు. ఒళ్ళంతా నెమ్మదిగా నలిగిపోతోంది. తను బాధగా లేకుండా వాడిపోతున్నట్లయింది.

అంతే — ప్రాణికి నలిగిన కళ్ళు [illegible] కలువ.

ఆఖరి క్షణంలో కళ్ళు తెరిచి చూసింది కలువ.

మునికన్యా, పెద్ద మైదానం. ఇంతలో [illegible] జరిగిపోతోంది. దగ్గర్లోనే వున్న గడ్డి పిచ్చిరంగా పరుచుకొని ఓ నూతన రంగులు వేసుకుంటోంది.

దానిమీద — మునికన్య — ఆమె ప్రియుడి వెచ్చటి కౌగిలి మధ్య తను నలిగిపోతున్నానని తెలుసుకొని యౌవనం నుంచీ — పిచ్చిగా [illegible] నవ్వుతుంది కలువ.

సృష్టిని కోరిన తను పాదాల క్రింద [illegible] ఒక్క క్షణం పాటుగా — జీవితంలో.

అర్ధరాత్రి ఎప్పుడో అయింది......!

ఆకాశపు చంద్రుడుండా వెన్నెల [illegible] వుంది.